

Sygn. akt II UK 50/17

POSTANOWIENIE

Dnia 12 grudnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Frańczak

w sprawie z wniosku M.N.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.
z udziałem zainteresowanego: Przedsiębiorstwa A. Sp. z o.o. w B.
o przeniesienie odpowiedzialności,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 12 grudnia 2017 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 19 lipca 2016 r., sygn. akt III AUa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. nie obciąża wnioskodawcy M.N. kosztami zastępstwa procesowego organu rentowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w [...] wyrokiem z dnia 19 lipca 2016 r. oddalił apelację odwołującego się M.N. od wyroku Sądu Okręgowego w B. z dnia 10 listopada 2015 r. oddalającego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B. z dnia 14 czerwca 2013 r. stwierdzającej, że odwołujący się, jako prezes zarządu Przedsiębiorstwa A. Spółki z o.o. z siedzibą w B. (dalej jako Spółka) odpowiada całym swoim majątkiem za zobowiązania Spółki z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenie społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych oraz wskazującej kwoty tego zadłużenia.

W wyrokach sądów *meriti* przyjęto, że odwołujący się w okresie powstania zaległości składowych, tj. od grudnia 2007 r. do kwietnia 2013 r., pełnił funkcję członka zarządu Spółki i z funkcji tej nie został odwołany. Był także zatrudniony w Spółce na podstawie umowy o pracę na stanowisku głównego księgowego do dnia 31 grudnia 2012 r. Jakkolwiek w dniu 6 stycznia 2005 r. udzielił on pełnomocnictwa S.B. między innymi do reprezentowania we wszystkich sprawach dotyczących zwykłego zarządu Spółki, do prowadzenia jej spraw i reprezentowania we wszystkich czynnościach sądowych i pozasądowych oraz do składania oświadczeń woli i wiedzy, to jednak pozostał prezesem Spółki do samego końca jej działalności, co wynika z odpisu rejestru KRS. W aktach rejestrowych znajduje się uchwała nr [...] walnego zgromadzenia wspólników z dnia 23 lutego 2009 r. o zatwierdzeniu bilansu za rok 2008 oraz rachunek zysków i strat podpisane przez odwołującego się, jako prezesa zarządu Spółki. On też w 2012 r. reprezentował Spółkę, jako jej prezes podczas kontroli skarbowej. W ocenie Sądów obu instancji okoliczność, jakoby odwołujący się nie miał większego wpływu na funkcjonowanie Spółki nie wpływa na zmianę zaskarżonej decyzji, bowiem podstawą powstania odpowiedzialności członka zarządu za zaległości z tytułu nieopłaconych składek według art. 116 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (obecnie jednolity tekst: Dz.U. z 2017 r., poz. 201 ze zm.) jest sam fakt bycia członkiem zarządu ustalony w oparciu o obiektywne kryteria - spełnienie formalnych warunków „pełnienia funkcji członka zarządu” (zajmowanie stanowiska od momentu powołania do dnia odwołania), a nie fakt rzeczywistego wykonywania lub nie obowiązków członka zarządu. Biorąc pod uwagę czynności wykonywane z racji zatrudnienia na stanowisku głównego księgowego odwołujący się miał pełne rozeznanie sytuacji finansowej Spółki i jako organ zarządzający nie zgłosił we właściwym czasie wniosku o ogłoszenie jej upadłości, zaś egzekucja z majątku Spółki okazała się niemożliwa. Od tej odpowiedzialności nie uwalnia go udzielenie pełnomocnictwa S.B.. Jakkolwiek nie jest wykluczona możliwość, że to S.B. dyktował kierunki działalności Spółki czy też miał istotny wpływ na podejmowane w niej decyzje, to nie pełnił on funkcji członka zarządu, czy chociażby prokurenta. Twierdzenia odwołującego się, że jako główny księgowy jedynie posługiwał się pieczęcią „prezesa zarządu”, są w tej sytuacji absurdalne. Sądy orzekające

wskazały, że użyty w art. 202 § 2 k.s.h. zwrot „z dniem odbycia zgromadzenia”, określający moment wygaśnięcia mandatu członka zarządu powołanego na okres dłuższy niż rok, odnosi się do upływu dnia, w którym nastąpiło zatwierdzenie sprawozdania. Warunkiem koniecznym wygaśnięcia mandatu jest odbycie takiego zgromadzenia, którego przedmiotem jest zatwierdzenie sprawozdania finansowego za dany rok obrotowy; wygaśnięcia mandatu nie nastąpi, jeżeli takie zgromadzenie się nie odbyło. W szeregu dokumentów (protokół nr [...] posiedzenia walnego zgromadzenia wspólników z dnia 23 lutego 2009 r., uchwała nr [...] walnego zgromadzenia wspólników z dnia 23 lutego 2009 r., rachunek zysków i strat sporządzony na dzień 31 grudnia 2007 r.) odwołujący się posługuje się pieczęcią prezesa zarządu Spółki. Tym samym nie jest istotne czy w okresie po 2005 r. pełnił on obowiązki prezesa zarządu Spółki niejako *per facta concludentia*, czy na podstawie uchwały walnego zgromadzenia. Obowiązek wykazania, że odwołujący się mimo faktycznego występowania w obrocie, jako prezes zarządu, funkcji tej w rzeczywistości nie pełnił, obciążał wyłącznie odwołującego się. Brak jego jakiegokolwiek inicjatywy w tym zakresie upoważniał do przyjęcia, że w całym spornym okresie pełnił obowiązki prezesa zarządu zgodnie z zapisami w KRS, które korzystają z domniemania prawdziwości danych wpisanych do rejestru KRS (art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym, jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 1142 ze zm.). Mimo to nie zgłosił we właściwym czasie wniosku o ogłoszenie upadłości Spółki. Odwołujący się nie wskazał także mienia, z którego egzekucja umożliwiłaby zaspokojenie zaległości w znacznej mierze. Za spełniające te wymogi nie można uznać przedłożonych wezwań Straży Miejskiej i raportów z wykroczeń drogowych, mających wskazywać, że istnieje możliwość zajęcia tych pojazdów, rzekomo wchodzących w skład majątku Spółki i tym samym prowadzenia egzekucji bezpośrednio z jej majątku. W konsekwencji odwołujący się nie zdołał uwolnić się z odpowiedzialności za zobowiązania Spółki z tytułu nieopłaconych składek, ponieważ nie wykazał negatywnych przesłanek tej odpowiedzialności, o których mowa w art. 116 § 1 pkt a i pkt b Ordynacji podatkowej.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku wywiódł odwołujący się M.N., zaskarżając go w całości oraz wnosząc o uchylenie w całości wyroku Sądu

Apelacyjnego, a także wyroku Sądu Okręgowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia Sądowi Okręgowemu oraz o zasądzenie od organu rentowego na jego rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych.

Skarga kasacyjna została oparta na naruszeniu:

1) art. 116 § 1 Ordynacji podatkowej i art. 202 § 2 k.s.h. przez ich błędną wykładnię i uznanie, że skarżący z dniem odbycia zgromadzenia wspólników, zatwierdzającego sprawozdanie finansowe za 2008 r. i nie powołania go do zarządu za następny okres był członkiem zarządu tej Spółki co w konsekwencji spowodowało przeniesienie na niego odpowiedzialności za zadłużenia Spółki z tytułu płatności składek na ubezpieczenie społeczne;

2) art. 116 § 1 Ordynacji podatkowej przez błędną wykładnię i obciążenie skarżącego odpowiedzialnością za zaległości składowe Spółki pomimo nie wykazania, że organ rentowy nie kierował egzekucji przeciwko całemu mieniu Spółki;

3) art. 116 § 1 pkt 2 Ordynacji podatkowej przez błędną wykładnię i obciążenie skarżącego odpowiedzialnością za zaległości składowe mimo wskazania przez niego mienia Spółki, z którego egzekucja umożliwi zaspokojenie zaległości podatkowych Spółki w znacznej części;

4) art. 227 k.p.c. co miało istotny wpływ na wynik sprawy przez wyrażenie poglądu, że Sąd pierwszej instancji miał podstawy do odstąpienia od słuchania świadka J.B., mimo że zeznania tego świadka mają znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy.

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania bowiem w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, sprawdzające się do następujących pytań:

1) czy można w rozumieniu art. 116 § 1 Ordynacji podatkowej uważać za członka zarządu osobę, która jest wpisana do rejestru przedsiębiorców KRS i wykonuje faktycznie obowiązki zarządu, a której mandat wygaś i czy osoba taka ponosi odpowiedzialność za zobowiązania spółki z tytułu zaległości osoby prawnej spółki w płatności składek na ubezpieczenie społeczne,

2) czy zobowiązany do odpowiedzialności za zaległości płatności składek ubezpieczeniowych członek zarządu może po wydaniu decyzji ustalającej jego

odpowiedzialność, w postępowaniu przed sądem wskazywać majątek spółki, z którego można prowadzić egzekucję, o ile informacje o tym majątku powziął po wydaniu decyzji ustalającej jego odpowiedzialność.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną organ rentowy wniósł o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania bądź o jej oddalenie oraz o zasądzenie od skarżącego kosztów postępowania kasacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Dla przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w związku z występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego konieczne jest przedstawienie problemu o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygniętego w dotychczasowym orzecznictwie i wymagającego pogłębionej wykładni. Wskazanie na zagadnienie prawne uzasadniające wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno nastąpić przez jego sformułowanie, jako problemu prawnego wymagającego rozstrzygnięcia, określenie przepisów prawa, w związku z którymi powstało i wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do rozważenia, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne” (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11; z dnia 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004 nr 9, poz. 158; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, poz. 51; z dnia 10 stycznia 2012 r., I UK 305/11, LEX nr 1215784; z dnia 23 marca 2012 r., II PK 284/11, LEX nr 1214575; z dnia 10 września 2014 r., I CSK 729/13, LEX nr 1532950; z dnia 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, LEX nr 1622307; z dnia 14

kwietnia 2015 r., II PK 217/14, LEX nr 678073; z dnia 28 października 2015 r., I PK 17/15, LEX nr 2021940; z dnia 14 stycznia 2016 r., II CSK 382/15, LEX nr 2090999). Jednocześnie zagadnienie prawne powinno być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571). Przez istotne zagadnienie prawne należy rozumieć też problem, którego wyjaśnienie byłoby konieczne dla rozstrzygnięcia danej sprawy, a więc pozostający w związku z podstawami skargi oraz z wiążącym Sąd Najwyższy, a ustalonym przez sąd drugiej instancji, stanem faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), i także w związku z podstawą prawną stanowiącą podstawę wydania zaskarżonego wyroku. Musi więc ono pozostawać w związku ze sprawą (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13, LEX nr 1375467; z dnia 26 stycznia 2012 r., I PK 124/11, LEX nr 1215465; z dnia 23 marca 2012 r., II PK 284/11, LEX nr 1214575; z dnia 19 marca 2012 r., II PK 293/11, LEX nr 1214577; z dnia 24 lutego 2005 r., III PK 6/05, LEX nr 513003). Ponadto, istotnym zagadnieniem prawnym w rozmiennieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego rozstrzygnięcie może przyczynić się do rozwoju prawa. W konsekwencji nie można uznać, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), jeśli Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii przedstawianej w skardze i wyraził swój pogląd we wcześniejszych orzeczeniach, a nie zachodzą żadne okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNP - wkładka z 2003 r. nr 13, poz. 5; z dnia 10 marca 2010 r., II UK 363/09, LEX nr 577467, z dnia 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468; z dnia 19 stycznia 2012 r., I UK 328/11, LEX nr 1215423; z dnia 19 marca 2012 r., II PK 294/11, LEX nr 1214578).

W skardze kasacyjnej brak istotnego zagadnienia prawnego w wyżej przedstawionym rozumieniu. Pierwsze ze sformułowanych zagadnień dotyczy członka zarządu, którego mandat wygasł i koncentruje się wokół rozróżnienia między formalnym a faktycznym wykonywaniem obowiązków członka zarządu. Zagadnienia to zasadza się na poczynionym przez skarżącego założeniu, że jego mandat członka zarządu Spółki wygasł, ponieważ stosownie do § 21 pkt 3 statutu

Spółki zarząd powołany jest na okres 3 lat. Założenie to wykracza jednak poza ustalony w sprawie stan faktyczny, według którego w sprawie nie nastąpiło zatwierdzenie sprawozdania przez zgromadzenie wspólników, z którym przepisy wiążą wygaśnięcie mandatu członka zarządu. Stosownie bowiem do art. 202 § 2 k.s.h., w przypadku powołania członka zarządu na okres dłuższy niż rok, mandat członka zarządu wygasa z dniem odbycia zgromadzenia wspólników, zatwierdzającego sprawozdanie finansowe za ostatni pełny rok obrotowy pełnienia funkcji członka zarządu chyba, że umowa spółki stanowi inaczej. Z kolei wskazany przez skarżącego § 21 pkt 3 statutu Spółki stanowiący, że zarząd powołany jest na okres 3 lat, nie ma wpływu na długość mandatu członka zarządu. W orzecznictwie przyjęty jest bowiem pogląd, że nie istnieje konieczne powiązanie między mandatem członka zarządu a kadencją zarządu jako organu osoby prawnej, w którego skład wchodzi dana osoba, np. rezygnacja, odwołanie czy upływ kadencji organu (zarządu) spółki jest równoznaczne z pozbawieniem danej osoby funkcji członka zarządu jako piastuna organu osoby prawnej, okoliczności te zaś nie prowadzą do wygaśnięcia mandatu. Urzędowanie członka zarządu, czyli piastuna organu osoby prawnej, jest czym innym od mandatu członka zarządu. Urzędujący członek zarządu to osoba formalnie powołana w skład zarządu i spełniająca funkcję członka zarządu, jako organu osoby prawnej. Te atrybuty traci w razie odwołania, rezygnacji lub upływu czasu, na jaki została powołana (kadencja). Mandat członka zarządu przysługuje zaś urzędującemu członkowi zarządu, ale również członkowi zarządu, który już utracił atrybut członka urzędującego. Ten swoisty stan utrzymywania się mandatu członka zarządu bez atrybutu sprawowania funkcji członka zarządu (członek nie urzędujący) istnieje przejściowo. Kończy go odbycie zebrania wspólników (walnego zgromadzenia) zatwierdzającego sprawozdanie, bilans oraz rachunek zysków i strat za ostatni rok urzędowania (por. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 19 czerwca 1997 r., III CZP 28/97, OSNC 1997 nr 10 poz. 141). Mandat członka zarządu spółki akcyjnej jest uprawnieniem do sprawowania funkcji piastuna organu osoby prawnej, natomiast kadencja wyznacza okres pełnienia funkcji w zarządzie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 listopada 2006 r., I CSK 246/06 (OSNC 2007 nr 7-8, poz. 124).

Z kolei poruszona w tym zagadnieniu kwestia rozróżnienia między formalnym a faktycznym wykonywaniem obowiązków członka zarządu, wynikająca z użytego w art. 116 § 2 Ordynacji podatkowej określenia „pełnienie obowiązków członka zarządu”, była już było przedmiotem licznych wypowiedzi orzecznictwa. Naczelny Sąd Administracyjny wielokrotnie wyrażał pogląd, że przy ocenie odpowiedzialności za zaległości podatkowe spółek należy brać pod uwagę faktyczne sprawowanie funkcji członka zarządu (zob. wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego: z dnia 4 marca 2015 r., I FSK 241/14, LEX nr 1666052; z dnia 13 sierpnia 2013 r., II FSK 2401/11, ONSAiWSA 2014 nr 6, poz. 106; z dnia 16 września 2011 r., II FSK 561/10, LEX nr 1068084; z dnia 22 marca 2013 r., I FSK 862/12, LEX nr 1331452; z dnia 16 października 2014 r., I FSK 1575/13, LEX nr 1598116; z dnia 12 stycznia 2016 r., II FSK 468/15, LEX nr 1968931; z dnia 13 kwietnia 2016 r., II FSK 394/14, LEX nr 2019372; z dnia 7 kwietnia 2017 r., I FSK 1061/15, LEX nr 2296417). Zwracano przy tym uwagę, że oceniając odpowiedzialność solidarną konkretnej osoby za zaległości podatkowe jednostki organizacyjnej, którą zarządza istotne znaczenie ma ustalenie, czy w danym czasie podejmowała ona aktywne działania z zakresu prowadzenia spraw spółki. Istota odpowiedzialności solidarnej członków zarządu za zaległości podatkowe nie opiera się bowiem wyłącznie na formalnym piastowaniu danego stanowiska, lecz również na ponoszeniu konsekwencji działań lub zaniechań (zob. powołany wyrok z dnia 4 marca 2015 r., I FSK 241/14). Naczelny Sąd Administracyjny stwierdził również, że faktyczne wykonywanie obowiązków członka zarządu w spółce z o.o., nawet po formalnej rezygnacji z funkcji członka zarządu w tejże spółce z o.o., powoduje odpowiedzialność podatkową tego podmiotu przewidzianą w art. 116 § 2 Ordynacji podatkowej (zob. powołany wyrok z dnia 13 sierpnia 2014 r., II FSK 2401/11; wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 3 sierpnia 2017 r., II FSK 807/17, LEX nr 2359673). Wskazywał też, że w sytuacji, gdy dana osoba, z akceptacją zgromadzenia wspólników, mimo wygaśnięcia mandatu, nadal wykonuje obowiązki członka zarządu, może ponosić odpowiedzialność na podstawie art. 116 § 1 Ordynacji podatkowej (zob. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 29 czerwca 2016 r., II FSK 1580/14, LEX nr 2106559 i postanowienie z dnia 8 czerwca 2016 r., II FSK 1896/14, LEX nr 2064755). Naczelny Sąd Administracyjny zwracał

też uwagę, że osoba, która faktycznie pełniła funkcję członka zarządu w okresie, w którym powstały zobowiązania podatkowe, nie może powoływać się na okoliczność, że jej mandat wygaś na podstawie art. 202 § 1 k.s.h. dla uwolnienia się od odpowiedzialności za zaległości podatkowe, którą ponosi na podstawie art. 116 Ordynacji podatkowej (zob. powołany wyrok z dnia 16 października 2014 r., I FSK 1575/13). Faktyczne wykonywanie obowiązków członka zarządu w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością także po wygaśnięciu mandatu do sprawowania tej funkcji w myśl art. 202 § 1 k.s.h., powoduje odpowiedzialność podatkową tego podmiotu, przewidzianą w art. 116 § 2 Ordynacji podatkowej (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 17 maja 2016 r., II FSK 798/14, LEX nr 2064974). Poglądy te podzielił również Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 8 sierpnia 2017 r., II FSK 1903/15 (LEX nr 2351576), stwierdzając, że w przypadku, gdy po wygaśnięciu mandatu na miejsce dotychczasowego członka zarządu nie została powołana nowa osoba, a dotychczasowy członek zarządu wciąż sprawował pełnioną dotąd funkcję, osoba ta może ponosić odpowiedzialność na zasadach określonych w art. 116 § 1-4 Ordynacji podatkowej.

Istotą drugiego z przedstawionych w skardze zagadnień jest natomiast kwestia ustalenia momentu, w toku postępowania w sprawie o ustalenie odpowiedzialności za zaległości płatności składek ubezpieczeniowych członka zarządu, następującego po wydaniu decyzji ustalającej jego odpowiedzialność, do którego możliwe jest wskazywanie przez członka zarządu majątku spółki, z którego można prowadzić egzekucję, jeżeli informacje o tym majątku powziął po wydaniu decyzji ustalającej jego odpowiedzialność. Sytuacja taka nie ma jednak miejsca w sprawie, co czyni sformułowane w skardze zagadnienie pozornym na tle ustalonego stanu faktycznego. Jak wynika z poczynionych ustaleń faktycznych, skarżący nie wykazał mienia Spółki, z którego egzekucja umożliwi zaspokojenie zaległości w znacznej mierze, i to na żadnym etapie postępowania. Za wykazanie takie nie można uznać przedłożonych przez niego wezwań Straży Miejskiej i raportów z wykroczeń drogowych, mających potwierdzać możliwość zajęcia tych pojazdów, rzekomo wchodzących w skład majątku Spółki i tym samym prowadzenia egzekucji bezpośrednio z jej majątku. Jak słusznie wskazał Sąd *meriti* okolicznością zwalniającą członka zarządu z odpowiedzialności za zaległości spółki

nie jest wskazanie jakiegokolwiek mienia, a jedynie takiego mienia, które faktycznie, realnie umożliwia zaspokojenie istniejących zaległości podatkowych. Mienie spółki wskazywane przez członka zarządu spełnia wymogi z art. 116 § 1 pkt 2 Ordynacji podatkowej - uwalniając tego członka zarządu od odpowiedzialności za zaległości podatkowe spółki - tylko wtedy, gdy jest to mienie konkretne i rzeczywiście istniejące, a nadto umożliwiające przeprowadzenie egzekucji zaległości podatkowych spółki „w znacznej części”, co oznacza, że musi mieć egzekwowalną wartość spełniającą przesłankę „znaczności” w porównaniu z wysokością zaległości podatkowych (analogicznie - składowych) spółki. Mając powyższe na uwadze, należy stwierdzić, że rzekome „zagadnienie prawne” wykraczają poza podstawę faktyczną zaskarżonego wyroku.

Z tych względów Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, orzekając o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 102 k.p.c.

as